

ἐνδύματος ἀπαλλχθεισῶν ψυχῶν, οἱ δὲ ἀξιοῦσιν ὅτι δυνατόν νὰ ἐρμηνευθῶσι κατὰ τρόπον λογικὸν καὶ εὐχάριστον. Πάντες ὁμῶς συνομολογοῦσι τὴν ἀλήθειαν τῶν φαινομένων, καὶ ζητοῦσι νὰ συστηθῇ ἐπιτροπὴ ὅπως ἐρευνήσῃ τὸ πρᾶγμα ἐπιστημονικῶς καὶ μετ' ἐπιστάσεως.»

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὁ Weller ἠρώτησε τί πρέπει ν' ἀποφασισθῇ περὶ τῆς αἰτήσεως.

«K. Petter. Πρέπει νὰ σταλῇ εἰς τὰς τρεῖς χιλιάδας τῶν ὑπουργῶν. (Γέλως.)»

«K. Weller. Προτείνω νὰ σταλῇ εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τμήμα. Πιθανὸν νὰ παρουσιασθῇ ἀφορρὴ ὅπως λάβωμεν ἐξωτερικὰς σχέσεις μὲ τὰ πνεύματα. Ἀνάγκη ἄρα τὸ τμήμα αὐτὸ, οὔτινος καὶ ἐγὼ εἶμι μέλος, νὰ γνωμοδοτήσῃ ἂν οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται στερῶνται τὰ δικαιώματα αὐτῶν μεταβαίνοντες εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. (Γέλως.)»

«K. Shields. Τὸ κατ' ἐμὲ συμφωνῶ, φθάνει μόνον ὁ πρόεδρος τοῦ τμήματος νὰ αἰσθάνεται ἀρκετὴν δύναμιν ὥστε νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τόσαν σπουδαῖον θέμα. Ἰσως ἦτο προτιμότερον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ταχυδρομικῶν ὁδῶν τμήμα, διότι ἐνδέχεται νὰ γίνῃ ἀνάγκη συστάσεως τηλεγράφου μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. (Γενικὸς καὶ πολὺς γέλως.)»

Καταλήγω τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀναμιμνήσκων γεγονότος, ἐνδιαφέρον ἰδίως τὴν ἱστορίαν τῶν ναυτικῶν ἀτμομηχανῶν, τὸ ὁποῖον πορίζομαι ἐκ περιεργοτάτου καὶ σπανιωτάτου βιβλίου, γραφέντος μὲν ὑπὸ τοῦ K. Brissot, τυπωθέντος δὲ ἐν Νεοεβραάκῳ τὸ 1792 ἔτος. Ὁ συγγραφεὺς λέγει ὅτι τὸ 1788 ἔτος ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ Δελουάρα πολυδάπανοι δοκιμαὶ ἀτμοπλοίων ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου K. Fitch, ἐνῶ, διαφιλονεικῶν τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην ὁ K. Rumsey, πρესκεύαζε πλοῖον ὅπως διαπλεύσῃ τὸν Ωκεανὸν ἐντὸς ἡμερῶν δεκαπέντε. Ἐπειδὴ ὁμῶς οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἐπίστευον εἰς ἐφεύρεσιν, ἣτις ἔμελλε νὰ ἐπενεργήσῃ τοσοῦτον εἰς τὴν βιομηχανίαν, ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ ἀπεθάρρυνε τοὺς ἐφευρέτας. Ὁ Fulton, ὅστις εἰκοσκέτης ὢν τότε θὰ ἐγνώρισε τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Fitch, ἐπεδόθη εἰς δοκιμὴν τὸ 1802 ἐν Παρισίοις, καὶ τὸ 1807 καθεῖλκυσε τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἀτμόπλοιον εἰς τὰ ὕδατα· ἀλλὰ, ἕκαστὸν ἔτη προτοῦ, ὁ Γάλλος ἱατρός Διον. Papin εἶχε κινήσει πλοῖον διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Φούλδα ἐν Κασέλ.

Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ποτὲ σχεδὸν οἱ πρῶτοι ἐφευρέται δὲν συγκομίζουσι τοὺς καρποὺς τῶν ἰδίων ἀνακαλύψεων. Ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὁμῶς ἄλλου ὄνομα ἐδόθη αὐτῇ· ὁ Papin, ὁ Fitch, ὁ Rumsey ἀνεκάλυψαν τὰ ἀτμόπλοια, καὶ ὁμῶς ὁ μὲν Fulton ἀπῆλκυσε τῆς δόξης τῆς ἀνα-

καλύψεως, ἄλλοι δὲ πορίζονται τὰ ἐξ αὐτῆς ἀκαταλόγιστα ὠφελήματα.

Τοιαῦτα δυστυχῶς τὰ τοῦ μωροῦ τούτου κόσμου, ὅπου τὰ πάντα βαίνουσιν ἄνω ποταμῶν, ὅπου ἡ τύχη, κλεισμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, διασκορπίζει ἀδιακρίτως τὰς χάριτας αὐτῆς μεταξὺ ἠθικῆς κακοφωνίας, ἣτις θὰ ἐτάραττεν ἐξ ἀπελπισίας τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων, εἰάν δὲν ἐκίνηι αὐτοὺς εἰς οἶκτον καὶ γέλωτα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ.

(Συνέχ. 18ῃ φυλλάδι. 424.)

ΘΜΘ

Γ.

Τὴν συνομιλίαν τῶν δύο διέκοψε περὶ τὴν πρῶτην ὥραν ὁ ἀναγγέλλων τὸ γεῦμα κώδων. Καταβάντες δὲ εἰς τὸ ἐστιατόριον, εὔρον τὸν οἰκοδεσπότην, εἰς ὃν ὁ Τεσιὲ παρουσίασε τὸν Ἀνδρέαν ὡς παρὰ νυμφον. Ὁ μέλλων πενθερὸς τοῦ Τεσιὲ ἦτο κοντὸς, χονδρὸς, εὐρωστός· τὸ παιδρὸν αὐτοῦ πρόσωπον ἐμαρτύρει λατρείαν πρὸς τὸν Βάκχον, τὸ δὲ ἐνδύμα, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἀπεχαιρέτισε τὴν περὶ τὸ ἐνδύεσθαι εὐπρέπειαν τῶν Παρισίων. Ἰπάρξας πάλαι ἔμπορος γουναρικῶν, εἶχε καὶ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνθρώπου τῆς τάξεώς του. Σήμερον ὁμῶς ἐπιθυμῶν νὰ καταλάβῃ εἰς τὴν κοινωσίαν ἀνωτέραν θέσιν, ἐξεπλήρου προθύμως τὰ πολιτικὰ του δικαιώματα, ψηφοφορῶν ἀναλλοιώτως κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς ἐφημερίδος τὴν ὁποίαν ἐσέβετο καὶ λόγῳ φιλανθρωπίας ψευδόμενος εἰς τὴν ἰδίαν συνείδησιν ὁσάκις, Ὀρκωτὸς ὢν, προέκειτο νὰ καταδικασθῇ τις εἰς θάνατον· δι' ὃ καὶ ἐξηρσεῖτο πάντοτε ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως. Ἦτο δὲ καὶ ἀνθυπολοχαγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς, καὶ καλλιεργῶν τοὺς θρίδακας τοῦ κήπου του, παρέβαλλε κατὰ νοῦν ἐκυτὸν πρὸς τὸν Κιγκινάτον. Εἰ δὲ καὶ ἐλακτάριζε νὰ στολίσῃ τὸ ἱμάτιόν του μὲ ταινίαν παρασῆμου, ἔλεγε πάντοτε· «Ἄφοῦ σήμερον δίδεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀληθῆς διάκρισις εἶναι τὸ νὰ μὴ τὸ ἔχη τις.» Κοιμώμενος ἐνωρίς καὶ ἐξυπνῶν ἀργά, δὲν ἐπάτευ ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκκολόγει τοὺς ἱερεῖς, ἐμίσει τοὺς εὐγενεῖς καὶ ἀνεγίνωσκε τὰς μυθιστορίας τοῦ Paul de Kock. Ἐν γένει ὁμῶς ἦτο ἀξιόλογος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἔσυρεν ἀπὸ τὴν μέτιν ὅτε ἐζῆ ἡ σύζυγός του, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς ἡ θυγάτηρ του Οὐρανία. Ναὶ μὲν ἐνίοτε τῷ ἐπῆρχοντο πειρασμοὶ παρακοῆς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐγίνετο δουλικώτερος ἢ προτοῦ.

— Τί λέγεις διὰ τὸν πενθερόν μου; ἠρώτησεν ὁ Τεσιέ τὸν Ἀνδρέαν, ἐνῶ ὁ Κ. Σιμάρ συνδιελέγετο μετ' ἄλλου, τεσσαρακοντάετους περίπου, ὑψηλοῦ, ἰσχυροῦ καὶ φαλακροῦ.

— Λέγω ὅτι, κατὰ τὴν κρίσιν μου, εἶναι ὁ ἀξιολογώτερος τῶν πενθερῶν, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἐν τοσοῦτῳ ἀνοιγείσης τῆς θύρας εἰσῆλθον τρεῖς γυναῖκες. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἀνδρέου ἔπεσε κατ' ἀρχάς εἰς τὴν πρώτην, ἣτις ἦτο γραῖα, μετέθῃ ἀκολούθως εἰς τὴν δευτέραν εἰκοσιπενταετίδα περίπου καὶ ὠραίαν ξανθὴν, καὶ προσηλώθη εἰς τὴν τρίτην, ἀξίαν ὑπὲρ τὰς ἄλλας τῆς προσηλώσεως ταύτης· ἦτο δὲ τοσοῦτῳ δροσερά, ζωηρά, εὐκίνητος, παιδική, ὥστε ἤρχετο ὁρεῖς εἰς τὸν βλέποντα αὐτὴν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ διὰ τὴν κοιλίαν της. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠραῖον καὶ χαριέστατον, καὶ τὸ κάλλος τῶν ὀφθαλμῶν της, οὕτως εἶπεν, διπλοῦν· αἱ μαῦραι καὶ μεγάλαι κόραι αὐτῶν περιείχον αἰωνίαν θύελλαν, ἐκτοξεύουσιν μὲν ἐνίοτε κεραυνούς, μηδέποτε ὁμῶς μεταβάλλουσιν τὸ διαυγὲς αὐτῶν· τὸ κρᾶμα αὐτὸ τῆς ἀφελείας καὶ τῆς ὁρμῆς, τῆς παιδικῆς ἀθωότητος καὶ τῆς περιπαθείας, καθίστα τὸ βλέμμα της τοσοῦτῳ ἀκτινοβόλον, ὥστε δυσκόλως ἐδύνατό τις νὰ ἀντικρύσῃ τὴν λάμψιν του. Φοροῦσα ἔνδυμα, οὐ τινος ἢ λευκότης κατεδείκνυνεν ἔτι πλέον τὸ ἀνθηρὸν τῶν παρειῶν της, τὰς κινήσεις οὐσα καὶ ταχεῖα καὶ ἐπιχάριτος, ἐπροχώρησε βαδίζουσα ὑπόπτερον, καὶ ἀντεχαιρέτισε τοὺς προσαγορευόμενους αὐτὴν διὰ μικροῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς, καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν μνηστῆρά της οὔτε τὸν ξένον ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν ὡς ἀρχαία τις οἰκοδέσποινα ἔχουσα τριῶν καὶ πείραν, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐξεσκέπασε τὸ πινάκιον τοῦ ροφήματος, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐκωδώνισεν. Ἦλθε δὲ ὁ θυρωρὸς Νικόλας, ὅστις ὅπως καὶ ὁ μαστρο-ἰάκωβος εἶχε διπλὰ καὶ τριπλὰ καθήκοντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Σιμάρ.

Πάντες οἱ συνεστιάτορες ἐκάθησαν, μόνος δὲ ὁ Ἀνδρέας ἵστατο ἀκίνητος μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

— Καθήσεται, Κύριε, πλησίον τῆς κόρης μου, εἶπεν αὐτῷ τὸ δεύτερον ὁ οἰκοδεσπότης.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας εἰ καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν δὲν ἐκινήθη.

— Καὶ ἂν ἐγεύθητε, προσέθετο ὁ πρῶτος γουναροπώλης, ὅστις ἦτο ὁπωσοῦν κωφός, εἰς τὴν ἐσχὴν ἡμπορεῖ τις νὰ γευθῇ καὶ δις.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀνδρέας ἐμειδίασεν, ἀλλ' οὔτε ἀπεκρίθη οὔτε ἐκινήθη· ὅα' ἔλεγε τις ὅτι τὰ χεῖλη του ἐκολλήθησαν εἰς τοὺς ὀδόντας του καὶ τὰ ὑποδήματα εἰς τὸ πάτωμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν, καὶ ἡ Οὐρανία, ἣτις ἐπρόσφερε ρόφημα, διέκοψε τὸ ἔργον της ὅπως παρατηρήσῃ τὸν

νέον, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ ὄψις της ἤρκεσε ν' ἀπολιθώσῃ.

— Φαίνεται, εἶπε χλευαστικῶς πρὸς τὴν παρακαθημένην φίλην της, ὅτι ὁ κύριος δὲν εὐχαριστεῖται νὰ καθήσῃ πλησίον μου.

— Τί ἔχεις, Ἀνδρέα; ἠρώτησεν ὁ Τεσιέ, ἀποδίδων εἰς αἰφνιδίον τι πάθημα τὸ ἀνεξήγητον φέρσιμον τοῦ φίλου του.

— Ζητῶ συγχώρησιν, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνδρέας· πάσχω ἐνίοτε ἀπὸ ἀλλοφροσύνης τοσοῦτῳ γελοῖαν...

— Ἰσως ἀπὸ ἀναμνήσεως, ὑπέλαβεν ἡ εἰκοσιπενταετής ξανθὴ, δεικνύουσα συμπάθειαν ὁποῖαν ἐμπνέουσιν εἰς τὰς γυναῖκας οἱ εὐμορφοὶ μελαγχολικοὶ νέοι.

Καὶ καθήσας ἔσρψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ὠραίαν γειτόνισσάν του, ἣτις τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνεβίβαζε ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη της. Ἰδὼν δὲ ὅτι ἐφόρει σμάργδον εἰς τὸν δάκτυλον, ἠθάνθη τοιαύτην συγκίνησιν, ὥστε ἔχυσεν εἰς τὴν τράπεζαν μέρος τοῦ ροφήματός του· ἡ δὲ Οὐρανία, ἵνα μὴ βραχῇ, ἀπεσύρθη μὲ ὁρμὴν ἐλάφου, παρετήρησεν ἀνήσυχος τὸ ἔνδυμά της, καὶ ἰδοῦσα ὅτι οὐδὲν ἔπαθεν ἐξεκαρδίσθη γελῶσα.

Ὁ Ἀνδρέας περιεργάσθη μὲ ἥθος σπουδαῖον τὴν γειτόνισσάν του, καὶ μετὰ ταῦτα στραφείς πρὸς τὴν ξανθὴν εἶπεν·

— Ἀναμνήσεις εἶπετε, κυρία; ἴσως.

Τὴν ἀπόκρισιν αὐτὴν ἀκούσασα ἡ ξανθὴ ἔμεινεν ἔκθαμβος, ὡς ἂν ἀπετεινέτο πρὸς αὐτὴν ὁ λόγος ἐλληνιστὶ ἢ ἀραβιστί.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους μειδιάσασα καὶ μηδὲν ταραχθεῖσα.

— Καὶ σεῖς, κυρία, μ' ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Τεσιέ τὴν γειτόνισσάν του μὲ τόνον φωνῆς ὁπωσοῦν εἰρωνικόν.

— Ἄν προτείνετε αἶνιγμα ἢ γρίφον, ἀπεκρίθη ἡ Οὐρανία πλατύνασα τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἔχουσα τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ μέλλων παράνυμφός της δὲν ἦτο μὲ τὰ σωστά του, ἀποταθῆτε εἰς τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐννοήσῃ καλλίτερα.

— Αἶνιγμα! ἀναφώνησεν ὁ Κ. Σιμάρ, τανύσας τὰ ὦτα ὡς ἵππος ἀκούων αἰφνης ἤχον σάλπιγγος· αἶνιγμα!

— Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρέας, οὔτινος τὸ ἥθος ἐξέφραζεν εἰρωνίαν.

— Βέβαια ἐτρελάθη, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τεσιέ κύπτων τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πινάκιόν του· τείνας δὲ καὶ τὸν πόδα ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἐκτύπησεν αὐτὸν ὅπως φέρεται εὐπρεπέστερα.

Ὁ δὲ Ἀνδρέας μειδιῶν ἀπαθῶς·

— Ἀνόητε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, κτυπᾷς τὸν ἄγγελόν σου. Ναὶ μὲν αὐταὶ δὲν μὲ γνωρίζουν, ἐγὼ ὁμῶς τὰς γνωρίζω, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐγὼ θὰ

σύρω τὰ προσωπεῖα. Σ' εὐλογῶ, ψεύτικῇ μου μύτι, διότι ἔνεκα σοῦ δὲν μὲ ἀνγνωρίζουν αἱ δύο αὐταὶ σειρήνες. Τώρα ἂς φάγωμεν· μετὰ τὰ ὀπωρικὰ ὅμως προετοιμάζω σκηνὴν δραματικωτέραν αἰνίγματος, διότι ἡ συνείδησίς μου δὲν ἀνέχεται νὰ ὑπανδρευθῇ ὁ φίλος μου μὲ γυναῖκα συχνάζουσιν εἰς τοὺς δημοσίους χορούς.

Πεισθεὶς ὁ Ἀνδρέας ὅτι ἡ Οὐρανία Σιμάρ καὶ ἡ προσωπιδοφόρος τοῦ κιτρίνου ῥόδου ἦτο τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἐπέσθη συγχρόνως ὅτι βαθὺ βάραθρον εἶχεν ἀνοιχθῇ ἐξ ἐνέδρας ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ φίλου του. Γινώσκων δὲ ἐκ πείρας, ὅτι παραλογώτατον ἦτο νὰ ζητῇ τις μετὰ τῶν διεφθαρμένων φοιτητῶν τῶν δημοσίων χορῶν ἄνθος καθαρὸν, ἐθεώρησε τὴν Οὐρανίαν ὡς πρόωρον θῦμα ἐπιβουλῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἡ Οὐρανία, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ τὴν ὠραίαν ξανθὴν κατέβησαν εἰς τὸν κήπον, καὶ τρέχουσαι ὡς ἔλαφοι ἐγέλων διὰ τὴν παράδοξον διαγωγὴν τοῦ νέου φίλου τοῦ Τεσιέ· ἀλλὰ καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπλησίασαν ἀλλήλους εἰς τὸν κήπον, ἐνῶ ὁ οἰκοδεσπότης συνδιελέγετο περὶ τῆς ἐφημερίδος του μετὰ τινος ἄλλου.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὑπερηφάνως ὁ Τεσιέ, πῶς τὴν κῦρες; λέγω δὲ ὑπερηφάνως, διότι χάριν τῶν θελημάτων της ἐλησμόνησε τὴν ὥραν ἐκείνην τὰ ἐλαττώματά της.

— Ἰσχυροτάτην, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Ἀνδρέας· ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐκάθητο καταντικρύ μου;

— Ἡ Κ. Ρενιέ, ἐξαδέλφη τῆς Οὐρανίας καὶ σύζυγος τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος συνομιλεῖ μὲ τὸν πενθερόν μου.

— Φαίνεται πολλὰ σχετικὴ τῆς Οὐρανίας.

— Σχετικωτάτη· αὐτὴ μὲν ἔρχεται ἐδῶ ἐν καιρῷ τοῦ καλοκαιρίου, ἡ δὲ Οὐρανία περὶ μαζῇ του τὸν χειμῶνα εἰς Παρίσιους. Πρὸ ἐξ ἑβδομάδων ἦσαν καὶ αἱ δύο ἐκεῖ.

— Ἀ!... ἡ κυρία αὐτὴ ἔχει φυσιογνωμίαν ἐρμηνεύουσιν εὐχάισθητον καρδίαν... ἐννοεῖς; καὶ ὁ σύζυγός της ἔχει ἀξιοσημείωτον πρόσωπον.

— Ζῶσι πολλὰ καλὰ μαζῇ.

— Καὶ ὅμως...

— Τί μᾶς μέλει; ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν Οὐρανίαν... τὴν εὐρίσκεις λοιπὸν;...

— Θαυμασίαν, σὲ τὸ εἶπα· πλὴν...

— Τί πλὴν;

— Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν ὑπανδρευθῇς.

— Διὰ τί;

— Διὰ πολλοὺς λόγους τοὺς ὁποίους θὰ ἐκπλάγῃς καὶ ὁ ἴδιος. Δὲν μὲ εἶπες τὸ πρῶτ' ὅτι εἶναι εὐερέθιστος, θυμώδης καὶ παράφορος;

— Παιδαριώδεις ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας θὰ διορ-

θώσω ὅταν γίνω σύζυγός της. Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἶναι δεκαοκτὼ χρόνων μόλις· πλὴν τούτου τὰ ἐμεγάλωσα τὸ πρῶτ' ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλον λόγον...

— Ἐχῶ ἄλλον ἕνα...

— Λέγε τον, σὲ παρακαλῶ· μὴ με τυραννεῖς μὲ τὴν σοβαρότητα καὶ τὰ μισόλογά σου.

— Σὲ ἀποκρίνομαι αὐριον· ἀλλ' ἐν τούτῳ φρόντισε νὰ ὁμιλήσῃς μὲ τὴν μνηστὴν σου.

Ὁ Τεσιέ παρετήρησεν ἐκστατικῶς τὸν φίλον του.

— Καὶ ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας ἀναζητῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Εἰς τὸ σφαριστήριον ἴσως.

— Ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς, διότι ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μᾶς νομίσουν πολλὰ εὐγενεῖς.

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Τεσιέ.

Καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ (¹).

Ἄνθρωπε μεγάλε ἢ μικρὲ, πλούσιε ἢ πτωχέ, ἰσχυρὲ ἢ ἀσθενές, σοφὲ ἢ ἀμαθές, εὐγενές ἢ ἀγενές, σὲ εἰδοποιῶ, ἐκπλήττω ἴσως τὴν ἀνοησίαν ἢ ταράττω τὴν δειλίαν σου, ὅτι οὔτε δεσπότην, οὔτε ἀρχηγὸν οὔτε ἄλλον τινὰ κατὰ φύσιν ὑπέρτερόν σου ἔχεις, καὶ ὅτι σὺ εἶσαι κύριος τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν ὑπαρχόντων σου.

Τὸ σῶμά σου, ὅσον καὶ ἂν ἐπλάσεν αὐτὸ ἡ φύσις ἀσθενές καὶ ἀσχημον, εἶναι πλέον ἀπαραβίαστον καὶ τοῦ Παλλαδίου τῶν Τρώων καὶ τῆς Κιβωτοῦ τῶν Ἑβραίων. Δὲν ὑπάρχει δύναμις, ἀρχὴ, στρατὸς δυνάμενος νομίμως νὰ ἐγγίσῃ τρίχα τῆς κεφαλῆς σου, ἢ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ καθήσῃς ὅταν θέλῃς νὰ ἵστασαι, ἢ νὰ στρέψῃς δεξιὰ ὅταν θέλῃς νὰ πορευθῇς ἀριστερά, ἢ νὰ σὲ βιάσῃ νὰ εἴπῃς ὅτι δύο καὶ δύο γίνονται πέντε, ὅταν ὁ νοῦς σου δὲν ᾔῃαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Ἔσο καθ' ὑπόθεσιν νάνος, εὐρεθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν ὑπὸ κτήρῳ, μὴ ἔχων ἢ δέκα λεπτῶν παρουσίαν· ἂν πορφυρογέννητος γίγας, ἐπὶ κεφαλῆς ἑκατοντακισχιλίων στρατιωτῶν θελήσῃ νὰ ἀρπάσῃ τὰ δέκα αὐτὰ λεπτά, ἀμύνθητι καὶ φόνευσον αὐτόν, ἂν δὲν δύνασαι νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃς ἄλλως· θέλεις πράξῃς τοῦτο νομίμως.

Ἀλλὰ τί; Σὲ βλέπω ἐξεστηκότα καὶ τρέμοντα πλέον λύκου ἐμπεσόντος εἰς παγίδα ἢ δορκάδος ζωγρηθείσης ἐντὸς δικτύου. Τὸ ἐλεύθερον καὶ ὑπερήφανον ζῶον δὲν ἐκπλήττεται προσβλέπον τὴν δου-

(¹) Ἐκ τοῦ νεωτέρου συγγράμματος τοῦ Edmond About το ἐπιγραφομένου *Le Progrès*.